

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Ingentes fructus qui nobis obveniunt ex eo, quod Deum semper habeamus
præsentem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

plurimum accipitur, putà non solum pro simplici ac nuda recordatione Dei, verum etiam pro illam consequente actu aspirationis, dicitur esse in præsentia Dei esse nobis continuo repræsentare Deum ante nos, vigilantem cum attentione ad omnes actiones atque etiam secretiores cogitationes componendas, atque ad cor nostrum ei sæpius offerendum. Hoc est in nobis occultum aliquod oratorium construere, in quo suaviter affectuosèque recollecti semper commoremur ad Deum illic interioribus aspirationibus frequenter adorandum, quem fide credimus illic residere.

*Definitio
exercitiis
præsentia
Dei.*

Quoniam tamen intentionis nostræ non est hic tractare de præsentia Dei, nisi priori ac magis proprio modo sumptâ, videlicet pro assidua Dei repræsentatione ac memoria, dicemus **1.** Quantum emolumenti nobis ea conferre possit. **2.** Quantoperè studendum ei nobis sit, ac denique quot modis exerceri possit.

Ingentes fructus qui nobis obveniunt ex eo, quod Deum semper habemus præsentem.

Primò ergò asserimus bona, quæ animabus nostris obveniunt ex eo quod semper cum gratia Dei, quæ nunquam illis deest, qui ipsa uti voluerint, in illius ambulemus præsentia, tanta esse, ut hoc solum exercitium absque ullo alio sufficiat nobis ab omni vitiorum atque imperfectionum genere abstrahendis, atque ad omne genus virtutis ac perfectionis perducendis.

Pri-

*e
tione*

Quomodo
præsentia
Dei effi-
cax sit ad
nos retrahendos à
malo.

Pf. 95. 11.

Dan. 18.
22.

Cap. 14.

Primò etenim quis, amabò, præcipitare se vellet, non dico in graviora peccata, sed etiam in minimos defectus, si cogitaret semper à Deo se videri? Quis, inquam, admittere vellet aspectum minus decentem, aut in minimam consentire immodestiam, vel minimam etiam ineptam cogitatione oblectari, si consideraret divinis ubique & semper oculis se expositum minimas etiam cogitationes pervidentibus? *Dominus scit cogitationes hominum, quia vanae sunt.* S. Abbas Paphnutius sanctam quoque pœnitentem Thaidem convertit, ubi nimirum ei demonstravit, ipsam quidem ad peccandum oculis hominum se subducere, neque tamen considerare Dei oculos effugere se non posse. Sancta etiam Scriptura fidem facit, eam solam at fortissimam cogitatione retractam fuisse S. Susannam, ne tentationi satis violentæ, qua à duobus impiis senibus, non sine evidenti & vitæ & famæ periculo, oppugnabatur, succumberet, ait enim: *Angustia sunt mihi undique, si enim hoc egero, mors mihi est: si autem non egero, non effugiam manus vestras: sed melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.* S. etiam Augustinus in suis Soliloquiis ait: „Cum diligenter considero, Domine, quia tu gressus meos semitasque consideras, & die noctuque super custodiam meam vigilas, omnes semitas meas diligenter notans, speculator perpetuus, veluti si totius creaturæ tuæ cœli & terræ oblitus tantum me solum consideres, & nihil sit tibi curæ de aliis. Quando considero

deò, quia quidquid semper operor, tu pa-
 riter semper præsens assistis, utpote perpe-
 tuus inspector omnium cogitationum, in-
 tentionum, delectationum & operationum
 mearum, cum, inquam, ista considero, timo-
 re pariter & ingenti rubore confundor, quo-
 niam nobis magna est indita necessitas justè
 rectèque vivendi, qui cuncta facimus ante
 oculos judicis cuncta cernentis.

Econtrariò quisquis Deum à cogitatu suo
 exclusit, absque ulla moderatione in quodvis
 peccatorum genus præceptis ruet, juxta id quod
 ait Propheta David: *Non est Deus in conspectu*
ejus: inquinata sunt via illius in omni tempore.
 Quod si verum est quoad peccata graviora,
 verum quoq; est quoad minimas imperfectio-
 nes, quia intuitus Dei motivum est, quo pariter
 ad utraque rescanda impellimur, quia utraque
 oculis displicent suæ divinæ Majestatis.

Diximus præterea hoc exercitium Deum
 semper nobis habendi ob oculos præsentem
 sufficere nobis vehementer & efficaciter ad
 quodvis virtutis ac perfectionis genus impel-
 lendis; sicut enim nihil est, quod æquè ad
 strenuè laborandum impellat servos, atque
 cogitatio illa à præsentibus se Dominis suis
 videri; neque miles unquam dimicat genero-
 sus, atque ubi novit à suo belli Duce se con-
 spici; ita Religiosus Dei servus ac miles Jesu
 Christi plurimū ad omnigenas virtutes ac mor-
 tificationē amplexandam excitatur, ubi confide-
 rat Dei oculum super se vigilanter apertum.

Ex ista eximia praxi ergò nascitur abalie-
 natio ab omni malo, atque ad omne bonum

Ps. 9. 28.

Quis ra-
 tione præ-
 sentia Dei
 efficax sit
 ad nos im-
 pellendos
 ad virtutem.

tionem

V

pro-

progressio, consequenterque insignis vitæ sanctitas ac morum puritas, modestia exterior, atque interior pax & tranquillitas admiranda. Eapropter hoc unumerat ex primis ac præcipuis documentis, quæ veteres Patres nostris suis olim Novitiis, mox à suo in Religionem ingressu, suggerebant: Nunquam, inquietabant ipsis, corda vestra à Dei recordatione abstrahite. Cogitate illum semper esse coram vobis & vos coram illo, atque istud est paucis comprehensum eorum omnium, quæ ad sanctitatem consequendam necessaria sunt, compendium. Ipse etenim Deus hoc solum præceptum tanquam unicè necessarium suggestit Abrahamo, ubi ait: *Ambula coram me, & esto perfectus.*

Gen. 17.

*Plurimum nobis in hocce presentia Dei
studium incumbendum est.*

Quandoquidem exercitium illud tot tantaque confert emolumenta, ideoque tantoperè cordi & curæ fuit iis omnibus, qui in isto sancto vitæ nostræ instituto nos præcesserunt, æquum profectò est, ut & ipsum nos magnâ cum sollicitudine amplexemur, adeoque ipsum nobis familiare reddamus, ut nobis quasi in naturam convertatur. Et si verò Novitiis fortassis initio difficile sit illi se subicere, animum tamen despondere nequaquam debent, quia paulatim ac sensim sine sensu facilimum ac iundissimum ipsis evadet.

Verum quidem est, hoc exercitium constanter & contentè practicum videri totalem corruptæ mortem naturæ, quia per ipsum

vana